Analize și opinii

„România e singura țară din Europa care își are scrisă istoria în propriul ei aur"

Acum 1 minut 1 Vizualizari 13 Timp de citire

„Voi sunteți cu siguranță urmașii dacilor. Romanii au venit, au luat aurul, au stat o perioadă și au plecat.

Este adevărat că au lăsat și câteva urme prin această trecere temporară pe teritoriul dac. Au lăsat puțină latină, pentru că latina era limba oficială, au lăsat ceva monumente, expresie a recunoscutei culturi romane, și foarte puține obiceiuri, dar ei nu au putut să schimbe structura poporului dac, până la plecarea lor și nici după aceea. Poporul român, care desigur a suferit și alte influențe, se deosebește radical de cel italian. Este mult mai ospitalier, mai jovial, mai comunicativ. Legatura românilor cu natura este mult mai profundă decât a celorlalte popoare europene. Și aceasta este cea mai importantă moștenire păstrată de la daci. Dacii erau una cu natura. Natura era viața lor, iar viața lor era natura.

Aveți peste 6.000 de ani de istorie a aurului! Este istoria voastră și numai cine nu vrea nu o privește la adevărata ei valoare. După părerea mea, sunteți singura țară din Europa care are istoria scrisă în propriul ei aur. Și ăsta este un lucru rar și excepțional, de care puteți să fiți mândri. Probabil că numai în America de sud, la Bogota, în celebrul muzeu al aurului, putem vedea expus aurul indienilor, dar aceasta reprezintă doar o parte a istoriei lor și nu o întreagă istorie gravată în aur, așa cum aveți voi. Nici la Luvru, nici la British Museum și nici în muzeele din Statele Unite nu găsim ce există în muzeul dumneavoastră de istorie. (este vorba de Muzeul Național de Istorie din București – n.). Sigur, au multe exponate de aur și aceste muzee, dar ele aparțin altor culturi decât ale țărilor respective. Este regretabil că voi, românii, nu ați profitat de această istorie

scrisă în aur, așa cum ați fi meritat. Și când spun „ați fi meritat”, mă gândesc la ceea ce istoria voastră a însemnat pentru Europa, la forța pe care aurul vostru a avut-o în construirea unei civilizații demne de marile

Voi, poporul român, puteți să vă mândriți cu originea voastră și să vă considerați cel puțin egalii celorlalte popoare care au rădăcini în bătrâna Europă”.

Cercetător în domeniile arheologiei și artei clasice romane și totodată unul dintre cei mai importanți experți în artefacte antice produse din metale prețioase, arheologul Barbara Deppert Lippitz a cercetat povestea brățărilor dacice din aur (Puteți citi un articol amplu pe National Geographic), ajungând și în România.

Muzeul Național de Istorie a României a organizat o conferință dedicată brățărilor dacice răscumpărate recent de statul român. Evenimentul a fost marcat de prezența doamnei Barbara Deppert Lippitz, expert internațional autorizat, care a certificat autenticitatea podoabelor. «Formula As» a realizat un interviu cu prestigioasa expertă germană.

„Am acumulat atâta experiență, încât îmi pot permite să deosebesc un fals de o lucrare autentică”

– *Cititorii revistei «Formula As» ar fi onorați să vă cunoască cartea de vizită profesională. Cine sunteți, doamnă Barbara Deppert Lippitz?*

– Sunt un arheolog liber. Nu un dac liber, cum se spune pe la voi, ci un arheolog liber. Sunt expert autorizat și oficial de peste 30 de ani și îmi desfășor activitatea în cadrul Camerei de Comerț din Frankfurt. În general, particip la expertize cerute de guvernele unor țări, de muzee sau de colecționari privați. De asemenea, sunt invitată la foarte multe conferințe, unde expun rezultatele cercetărilor mele. Lucrez, de asemenea, pentru tribunalele care cer expertize, în unele procese care au ca subiect obiecte de patrimoniu, la fel și pentru companiile de asigurări. Bineînțeles că domeniul meu de activitate nu se limitează la bijuterii antice, ci cuprinde o paletă mai largă de obiecte de patrimoniu. Însă am cercetat și am publicat texte despre peste 1.500 de bijuterii din aur, rezultat al unor studii deosebit de aprofundate. Am avut astfel ocazia să mă specializez atât în analiza tehnicii de lucru, cât și a stilului în care erau lucrate aceste obiecte. Am acumulat atâta experiență, încât îmi pot permite să deosebesc un fals de o lucrare autentică, ba am reușit să învăț chiar și trucurile folosite de falsificatori. Ca expert german în obiecte de patrimoniu, prin semnătură pe care o dau pentru o expertiză, prin ștampila pe care o aplic, eu trebuie să garantez corectitudinea timp de 30 de ani, purtând în acest timp o responsabilitate importantă. Nu îmi pot permite să fac erori, și până în acest moment, nu am avut nicio problemă în acest sens. Cea mai mare cantitate de aur am expertizat-o la cererea guvernului suedez, caz în care erau peste 35 de kilograme de aur. Era vorba de o colecție de obiecte ce urma să fie achiziționată de Muzeul Național din Stockholm, iar printre ele se strecuraseră și câteva falsuri, pe care le-am depistat după o analiză atentă.

– *Ați avut vreodată ocazia să analizați și obiecte din aur provenind din spațiul traco-geto-dac?*

– Cu ocazia unei expoziții organizate în Germania în 1994, care cuprindea obiecte de tezaur din România, am editat un catalog la care am devenit, prin hazard, și coautor. Majoritatea selecției și descrierilor din acest

început să studiez temeinic obiectele de aur din acea perioadă. M-am familiarizat astfel cu această problemă care m-a pasionat foarte mult. Am reușit să identific o continuitate artistică a motivelor moștenite prin preluarea tradiției. Este vorba, în special, de motivul șarpelui, prezent ca un laitmotiv în arta traco-geto-dacă.

– *Care sunt principalele argumente în favoarea autenticității acestor brățări?*

– Principalele argumente vin din însăși tehnica lor de prelucrare. O tehnică atât de specială, încât este imposibil de falsificat. Prelucrarea modernă a aurului este total diferită de cea dacică, care constă în tehnica forjării metalului, așa cum au fost confecționate și aceste brățări. Această tehnică de prelucrare a aurului a dispărut de mult în lume. Ea este dificil de învățat, dificil de aplicat în zilele noastre. Forjarea și prelucrarea prin lovire cu ciocanul sunt caracteristice perioadei antice, în care au fost confecționate brățările. Al doilea argument ne este adus de brățara pe care am botezat-o, cu mare încântare, «Mica Pariziană». Ea are o lucrătură cu totul și cu totul specială, foarte rară, foarte frumoasă, expresie vie a personalității artistice a meșterilor daci. Nu există niciun argument care să ducă la concluzia că ne confruntăm cu niște copii moderne ale brățărilor. Toate argumentele aduse în acest sens nu au nici un suport credibil și științific, ci doar unul de ordin speculativ. Și când spun acest lucru, nu am nici o îndoială.

„Mulți din arheologii români au trăit, au cercetat și au creat pe timpul comunismului și, de multe ori, munca lor a fost rodul constrângerilor la care erau supuși”

– *Și, totuși, există voci chiar printre cercetătorii, istoricii și arheologii români, care încearcă să susțină varianta falsului. Ce credeți despre acest curent, al cărui reprezentant principal este profesorul Constantin Preda?*

– Am remarcat că, mai nou, în România, au apărut peste noapte mulți specialiști în aur, dar cei mai mulți dintre ei nu au ținut niciodată în mână o piesă de aur. Este foarte ușor să emiți teorii referitoare la aur, dar când este vorba de tehnica prelucrării acestuia, lucrurile se complică, mulți dintre ei nereușind să dea răspunsuri concrete și valabile la întrebările care apar. În cazul profesorului Preda, nu putem vorbi de faptul că nu ar fi un specialist consacrat, dar dânsul își formulează întreaga teorie începând cu o informație falsă, cu o greșeală.

El spune că niciodată nu a fost găsit vreun obiect de aur sau vreo comoară într-o cetate dacică, întărindu-și afirmația cu argumentul că până acum nu au fost găsite brățări sau alte artefacte de aur la Sarmizegetusa Regia. Aceasta este prima greșeală. Știm deja cu exactitate că brățările, deși nu au fost descoperite la Sarmizegetusa, au fost găsite în vecinătatea ei, pe un alt deal, în locul numit Caprareata, ceea ce reprezintă o diferență între realitatea terenului și realitatea teoriei prezentate de domnul Preda. În consecință, el ori nu a fost bine informat, ori nu a dorit să fie bine informat. În altă ordine de idei, în arheologie se nasc niște reguli care pot să aibă valabilitate sute de ani, dar este suficientă o singură descoperire care să răstoarne aceste reguli. Este și cazul acestor brățări. Se cunoșteau, până acum, doar brățări spiralice de argint și bronz. Nimeni, cu excepția istoricului și arheologului Florin Medelet, nu intuia existența celor de aur. Unii chiar excludeau posibilitatea ca ele să existe. Dar iată că ele există. Descoperirea lor răstoarnă toate teoriile vechi și

aduce noi dovezi, care completează istoria metalurgiei antice. Și tocmai aceste dovezi sunt respinse de domnul Preda, total nejustificat. La fel de nejustificată este și părerea dânsului, conform căreia, monedele de

cercetat și au creat pe timpul comunismului și, de multe ori, munca lor a fost rodul constrângerilor la care erau supuși. Prea puțin se lucra cu mijloace moderne și prea puțin există deschiderea la nou. Trebuie să înțelegem că adevăruri valabile de 40-50 de ani pot să-și piardă valabilitatea printr-o descoperire și de aceea lumea arheologică trebuie să fie pregătită, în orice moment, să răstoarne, dacă este cazul, niște valori care odată erau valabile.

„Aveți peste 6000 de ani de istorie a aurului! Este istoria voastră și numai cine nu vrea nu o privește la adevărata ei valoare”

– Ce înseamnă aceste brățări pentru istoria noastră?

– Dacă intrăm în camera tezaurului de la Muzeul Național de Istorie din București, putem să citim ce a însemnat aurul de-a lungul istoriei voastre milenare. După părerea mea, sunteți singura țară din Europa care are istoria scrisă în propriul ei aur. Și asta este un lucru rar și excepțional, de care puteți să fiți mândri. Probabil că numai în America de sud, la Bogota, în celebrul muzeu al aurului, putem vedea expus aurul indienilor, dar aceasta reprezintă doar o parte a istoriei lor și nu o întreagă istorie gravată în aur, așa cum aveți voi. Nici la Luvru, nici la British Museum și nici în muzeele din Statele Unite nu găsim ce există în muzeul dumneavoastră de istorie. Sigur, au multe exponate de aur și aceste muzee, dar ele aparțin altor culturi decât ale țărilor respective. Este regretabil că voi, românii, nu ați profitat de această istorie scrisă în aur, așa cum ați fi meritat. Și când spun „ați fi meritat”, mă gândesc la ceea ce istoria voastră a însemnat pentru Europa, la forța pe care aurul vostru a avut-o în construirea unei civilizații demne de marile civilizații ale lumii. Aici, la voi, nu găsim aur cumpărat sau obținut prin cuceriri, ca în celelalte muzee ale lumii. Aici vorbim, în exclusivitate, de aur autohton.

Revenind la ce înseamnă brățările pentru istoria voastră, în primul rând, ele sunt o dovadă că dacii prelucrau propriul lor aur. Iar în al doilea rând, ele probează că dacii aveau mult aur. Analizele de laborator, efectuate la Institutul de Fizică Nucleară de la Măgurele, nu pot fi contestate de nimeni și ele dovedesc că aurul poartă amprenta Munților Apuseni. Perioada dacică a însemnat mult aur, râvnit de toată lumea antică. Romanii știau bine de existența acestei bogății imense, iar războaiele lor au avut ca scop, în primul rând, îmbogățirea. La cucerirea Daciei, romanii s-au îmbogățit consistent, atât cu aurul public, cât și cu cel privat, din tezaurul regal. Apoi, aceste brățări demonstrează, fără îndoială, potențialul creativ al meșterilor daci. Ne demonstrează că acești veritabili artiști orfevrieri ai Daciei prelucrau aurul cu o lejeritate și cu o dexteritate native, asemenea copiilor care se joacă cu plastilina sau cu lemnul cioplit. Aveau exercițiul prelucrării lui, îl cunoșteau foarte bine. Dacii aveau o experiență solidă în prelucrarea aurului, o tradiție moștenită, am putea spune.

Dacă este să încadrăm acest eveniment al descoperirii și cercetării acestor brățări în istoria europeană, putem spune, acum, fără nici o îndoială, că aurul dacic și-a găsit definitiv locul în cronologia exploatării, prelucrării și utilizării aurului, în contextul istoric european. Continuatori ai tradițiilor celților, care erau adevărații stăpâni ai prelucrării metalelor, dacii au desăvârșit măiastra artă a prelucrării aurului. Pe harta Europei, alături de aurul

scandinav, german sau spaniol, aurul dacic se integrează perfect, completând un mare gol, existent până în acest moment. De ce? Pentru că aceste brățări reprezintă capodopere ale orfevrăriei europene. Au o unicitate

„Voi, poporul român, puteți să vă mândriți cu originea voastră și să vă considerați cel puțin egalii celorlalte popoare care au rădăcini în bătrâna Europă”

– *Sunt unii istorici care susțin că dacii nu aveau și nu prelucrau aur. Cum putem să înțelegem acest curent?*

– Aceasta este încă o idee stupidă, vehiculată în istoria voastră. Acest teritoriu a fost în toate epocile foarte bogat în aur. Au fost găsite artefacte de aur, răspândite de-a lungul istoriei voastre, mai numeroase decât în alte țări. Dincolo de granițele voastre, aurul costă foarte mult, iar munca pentru prelucrarea lui era enormă, făcută cu mari sacrificii. Ceea ce aici nu a fost cazul. Aur se găsea, iar mâna de lucru era asigurată de meșteri pricepuți, cu o veche tradiție. Aurul se prelucra în aceste ținuturi încă din neolitic, și era aur extras din Munții Apuseni. Aveți peste 6000 de ani de istorie a aurului! Este istoria voastră și numai cine nu vrea nu o privește la adevărata ei valoare. Din neolitic, din perioada bronzului, a fierului, din perioada dacică, din cea a influențelor elenistice, din cea romană, din cea a migrațiilor și continuând cu evul mediu și epoca modernă, totul s-a bazat pe una și aceeași tradiție a prelucrării aurului autohton.

– *În final, după această lecție strălucită de istorie despre aurul autohton, ce credeți, suntem noi urmașii Romei, așa cum este scris în istoria oficială a românilor?*

– Nu, aceasta este o altă greșeală, voi sunteți cu siguranță urmașii dacilor. Romanii au venit, au luat aurul, au stat o perioadă și au plecat. Este adevărat că au lăsat și câteva urme prin această trecere temporară pe teritoriul dac. Au lăsat puțină latină, pentru că latina era limba oficială, au lăsat ceva monumente, expresie a recunoscutei culturi romane, și foarte puține obiceiuri, dar ei nu au putut să schimbe structura poporului dac, până la plecarea lor și nici după aceea. Poporul român, care desigur a suferit și alte influențe, se deosebește radical de cel italian. Este mult mai ospitalier, mai jovial, mai comunicativ. Legătura românilor cu natura este mult mai profundă decât a celorlalte popoare europene. Și aceasta este cea mai importantă moștenire păstrată de la daci. Dacii erau una cu natura. Natura era viața lor, iar viața lor era natura. Să revenim puțin la șerpii stilizați din brățările de aur. Nu știu dacă ați văzut vreodată un schelet de șarpe, cu vertebrele sale deosebit de elastice. Acest schelet se regăsește exact în stilizarea palmetelor care continuă vârfului fiecărei brățări. Numai o legătură extrem de puternică a omului cu natura ar fi putut reuși să determine o astfel de realizare remarcabilă. Așa că voi, poporul român, puteți să vă mândriți cu originea voastră și să vă considerați cel puțin egalii celorlalte popoare care au rădăcini în bătrâna Europă.

Autor: Andrei Popescu

Sursa: anonimus.ro

Despre autor

editor

